Ч. 147 Второк 6 (18) липня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Угодові закони. — Невдоволене Чехів. — Замах на Миляна.)

На кабінетовій нарадї, що відбула ся перед кількома днями і тревала більше як три години, обговорювано справу введеня в житє угодових законів. В тій справі Narodni Listy пишуть: Дві річи можна уважати за рішучо полагоджені, а іменно перша, що всї формальности в справі введеня в житє угодових постанов вже полагоджені, і друга, що оголошене поодиноких частий з комплексу предложень, розпоряджень, інструкций і т. и., котрі лучать ся з угодовою акциєю, не наступить рівночасно, як також, що речинцї важности тих розпоряджень, інструкций і т. и. не суть однакі. Оголошене наступить в кількох сериях. До першої будуть належати закони відносячі ся до консумцийного податку, закон в справі реґуляциї платнї державної служби і закон о цловоторговельнім союзї. Сей послїдний закон увійде безпроволочно в житє так, що угода провізория, котра скінчить ся допевна 31-го грудня с. р., перестане обовязувати. До другої серії будуть належати справа банкова і валюта. Запевняють, що між обома кабінетами панує під тим взглядом цїлковите порозумінє. — Молодоческий дневник замішав між нові угодові закони закон о платнї державної служби. Се має значити, що закон о платнї державної служби, ухвалений парляментом, буде предложений до санкциї і оголошений безпосередно по розпорядженю підвисшуючім цукровий податок.

Ческа праса провінциональна проявляє чим раз більше невдоволене в політики молодочехів, котрим закидає, що поступають слїдами старочехів. І так між иншими орґан лїбоховицкий, до котрого давнїйше др. Ґреґр стояв дуже близько, пише: Непевність яка треває вже звиж рік, удержує правительство умисне дальше. Ческу справу розвязує ся нинї у Відни без Чехів. Радять о нас, але без нас. Поляки і католицке сторонництво накинуть нам язиковий закон, не питаючи ческого народу, чи він годить ся на него. Ческі посли видали самих себе і нарід ческий на ласку і неласку і не мають навіть тілько моральної сили, аби оперти ся тому, чого бажає віденьске правительство.

В Білґрадї увязнено онодги бувшого професора ґімназияльного Мила Павловича. Свояк кн. чорногорского Божа Петрович випущений вже на приказ короля Александра на волю, але рівночасно видалено его з границь Сербії. Мешкав він в Білґрадї від шістьох лїт і побирав від правительства 6000 франків річної підмоги, яко політичний збіглець. Вже раз, в 1894 роцї дали єму пізнати, аби він виїхав з Сербії і тодї він поселив ся в полудневій Угорщинї, але коли в Сербії вернули знов радикали до керми держави, позволено єму вернути і дали знов підмогу. Божо Петрович виїхав вже з Сербії і прибув до Земуна разом з женою. За два днї наміряє відїхати до Відня, а відтак, як кажуть, до Росиї. — Дотеперішне слїдство в справі замаху мало викрити, що заговір вийшов з Женеви, де проживає тепер кн. Петро Караджорджевич, претендент до сербского престола. Як оповідають, то в день замаху мав князь вижидати висліду заговора в якійсь угорскій граничній місцевости, аби на случай колиб замах удав ся, війти зараз до Сербії і оголосити себе князем. Процес перед судом розпічне ся імовірно вже 20 с. м. Розправа — як кажуть — має бути цїлком явна.

Новинки.

Львів дня 17-го липня 1899.

— **Перенесеня.** Радники краєвого суду і начальники судові: Кароль д'Абанкур з Журавна до Львова, Конст. Правецкий з Белзця до Перемишля, Макс Фінкельштайн з Березова до Самбора, Йос. Сваричевский з Бережан до Львова, Альойсий Добжиньский з Тернополя до Самбора, Йос. Крістель з Вижницї до Чернівцїв і Иосиф Цайлер з Сучави до Чернівцїв; — повітовий судия др. Ад. Пилецкий з Динова до Журавна; — секретарі судові: Макс. Кобилянський з Заставної до Сучави, Епамінонд Воронка з Сольки до Сучави, Ін. Федорович з Ходорова і др. Руд. Найман з Белзця до суду краєвого у Львові, Ант. Неґребецкий з Рави рускої до Перемишля, Мар. Раппе з Борщева до Ходорова, Володисл. Фрайнд з Бурштина до Бережан і Іван Фединкевич зі Стрия до Перемишля.

---

25)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлійского)

(Дальше).

Стоячі коло дверий бібліотеки люди видивили ся на ню зі страхом і відразою; їм здавало ся, що она незвичайно зручно удає, лиш той жаль і горе, з яким она кинулась до дверий.

Пустіть мене до него! Змилуйте ся, пустіть мене, нехай подивлю ся на него! — благала она і ломила руки. — Не можу вірити, щоби він вже не жив.

Реджінальд Еверстронґ стояв блїдий як труп коло дверий від бібліотеки. Він таки не міг вже удержати ся на ногах і опер ся був об одвірок. Тепер, як коли-б опамятав ся з якогось оголомшеня, і витягнув руку, та не хотів впустити еї до комнати, де лежав мерлець.

— Ту не місце для Вас, ґрафине Еверстронґ — сказав він люто. — Не маєте права вступити до сеї комнати; не маєте права перебувати під сим дахом.

— А то хто сьміє виганяти мене звідси? — спитала она гордо. — Хто сьміє відмавляти менї права?

— Я то сьмію робити яко найблизший свояк Вашого покійного мужа.

— І приятель Віктора Керрінґтона — додала Гонория, не спускаючи очий з Реджінальда. — О то був чудесний плян, Реджінальде Еверстронґ, і ще лиш сего бракувало до его доповненя. Моя ханьба була першим актом сеї драми, а смерть мого мужа другим актом. Зрадливість Вашого приятеля довела до першого, а Ви довершили другий. Ґрафа Освальда хтось убив!

Приглушений крик перестраху вирвав ся рівночасно всїм з уст. Коли ті страшні слова: „хтось убив“ повтаряли ся, приступив лїкар, що був доси коло помершого, до дверий і отворив їх.

— Хто то говорив о якімсь убийстві? — спитав він.

— То я — відповіла Гонория. — Я кажу, що смерть мого чоловіка то не наглий допуст божий! Тут єсть хтось такий, що не хоче допустити де того, щоби я подивила ся на помершого, та не поклала руки на его тїло і не упросила суду божого на убийника.

— Тота женщина здуріла — відозвав ся на то Реджінальд Еверстронґ.

— Подивіть ся на того, котрий то сказав — промовила Гонория. — Я не здуріла, Реджінальде Еверстронґ, хоч я через Вас і Вашого спільника мусїла тілько натерпіти ся, що неодна була би від того таки направду з розуму зійшла. Я ще не зійшла з розуму. Я кажу, що мого мужа хтось убив і взиваю всїх тут присутних на сьвідків та прошу, щоби запамятали собі мої слова. Я не маю на то иншого доказу, як лиш моє перечутє; але то знаю, що оно мене не зводить. А що до Вас Реджінальде, то я не хочу признати вам права в сїм домі. Яко вдовиця по ґрафі Освальді жадаю тут місця для себе яко панї дому, аж покаже ся, чи маю право до того, чи нї.

То були сьмілі слова зі сторони тої, що в очах всїх присутних була низько упавшою женщиною, котрої власний муж виpiк ся.

Ґенерал Демон взяв на себе дати їй відповідь. Він був найстаршим і найвиднїйшим із гостий, що остали ся ще були на замку, чоловік, котрого ґраф Освальд високо цїнив.

— Не виджу причини, длячого би хтось з присутних тут мав відмавляти ґрафини Еверстронґ права, заким ще прочитано завіщанє ґр. Освальда і заким би стала звістна его послїдна воля. Що стало ся вчера межи моїм бідним приятелем а его женою, то звістно лиш ґрафини Еверстронґ. То еї дїло почислити з своєю совістию. Коли она уважає за відповідне позістати в сїм домі, то нїхто не сьміє тому противити ся, хиба що така була би постанова помершого.

— Воля покійника стане незадовго звістна — сказав на то Реджінальд, а тогди отся женщина, що всему винувата не буде вже сьміла робити ганьбу сему домови своєю присутностию.

— Я не бою ся нїчого, Реджінальде Еверстронґ — відповіла Гонория з поважним спокоєм. — Щоби й не стало ся, я буду спокійно всего ждати. Хочу видїти, чи злочин увінчає ся успіхом, чи ще в послїдній хвили піднесе ся рука провидїня, щоби покарати виповника. Але тепер будьте ласкаві і вступіть ся, щоби я подивила ся на мого мужа.

Реджінальд Еверстронґ вже не важив ся тепер відмавляти права вдовици зайти до ком-

— **Впр. митрополит Юліян Куїловский** розпращав ся, яко дотеперішний станиславівский епископ, з духовеньством і з вірними станиславівскої епархії архієрейским посланієм з дня 13 (25) червня с. р. Митрополит припоручив духовеньству прочитати его послание вірним в матричних і дочерних церквах замість проповіди. В посланію митрополит між иншим поручае своїм епархіянам, щоби любили свій обряд, держали ся его кріпко, були вірними цісареви, послушними духовному начальству, молились за свого дотеперішного архієрея і пр., а наконець уділяе всім архієрейского благословеня.

— **В черновецкім університеті** е в сім півроцї 354 слухачів записаних; з того на теольоґічнім факультеті 46 звичайних а 1 надзвичайний; на правничім 253 звичайних а 16 надзвичайних; на фільософічнім 21 звичайних а 17 надзвичайних (між ними 4 фармацевти).

— **Клясифікация учеників І-ої кляси ґімназиї Франц Йосифа (рускої) в Тернополи** за II. півріч ось такі: На 56 учеників клясифікованих одержало поступ відзначаючий 9 учеників, перший 37, другий 2, третий 3, а поправку з одного предмету 5.

— **Із під Львова пишуть нам**: Сегорічна окружна конференция учительска в Винниках відбула ся під проводом інспектора шкільного, п. Фр. Го орки, в днях 13. і 14. липня, з ось таким порядком дневним: 13. липня, о годині 8-ій рано, відправлено богослуженя в церкві і костелї. По богослуженю зібрали ся учителї винницкого округа, оба сьвященики з Винник, з п. інспектором на чолї, в гарно пристроєній сали шкільній. На почестнім місци виднїв ся портрет Найяснїйшого Пана, а на бічних стінах, між иньшими образами, красували ся портрети Шевченка і Мицкевича. П. інспектор, відкриваючи збори, повитав присутних сердечними словами, а відтак підніс окрик в честь Цісаря, котрий учительство однодушно трикратно повторило: Niech żyje! а потім відсьпівало „Многая літа!" На порядку дневнім обрад були практичні лекциї, переведені з дїтьми п. Дм Вовковом, директором школи з Винник, п. Е. Дірлем з Підберезець і п. Ром. Крижановским управителем школи з Чижок. Особливо сподобав ся всім сьпів польских дїтий з Чижок, котрі милозвучно відсьпівали „Мир Вам братя" і „Пречистая Діво Мати". Між кількома тематами, відчитаними на сегорічній конференциї, був і руский темат, відчитаний п. Андреем Яворским, управителем школи в Миклашеві. Хід нарад відбував ся через два днї в дуже поважнїм тонї. В оживлених дискусиях забирали голос так учителї Русини, як і учителї Поляки. Дня 14. липня закінчили ся обради о 6-ій годинї вечером. Іменем учительства подякував в щирих словах п. Андр. Яворский п. інспекторови за тактовний провід і ревний труд.

Ва. Ро.

— **Зі Сколього** пишуть: Сего року в Скільщинї трави не зародили, а в огородах, де були буйнїйші, вилягли і вигнили. Вівси також дуже рідкі, а части дощі прибили їх до землї. Бараболї, хоч були ушкоджені морозом в черни, тепер відновились, але під корчами ледви ще завязки. Суниць цїлком нема. За-для слоти робітник подорожів, а підчас робіт коло бараболь тяжко було й дістати.

— **Зелізнича катастрофа** приключила ся в Росиї коло стациї Слобідка зелїзницї Орел Грязи. Дощі підкопали насип, наслїдком чого від особового поїзду відорвало ся шість возів та з'їхало з насипу. Тринайцять подорожних та трех кондукторів стратило житє.

— **Експльодуюче циґаро.** Емеритований урядник Адольф Трешер з Марбурґа купив в Градци на зелїзничім двірци циґаро за 5 кр. Коли запалив его, циґаро експльодувало та осмалило єму бороду. Циґаро зложено в полициї, а всї циґара по 5 кр. віддано до розслїду.

— **Пригоди на провінциї.** Андрусь Чечевко, селянин з Попелїв, в дрогобицкім повітї, убив дня 11 с. м. свою жінку Теклю і здерши з неї коралї вартости 150 зр., утїк. Однако ще того самого дня зловила его жандармерия і відставила до суду. — Дня 12 с. м. відобрала собі житє Олена Галян в Забойках, тернопільского повіта. Причина самоубийства невідома. — Ще дня 2-го липня с. р. вийшов в Склї Грипько Стадник ловити рибу до ставу. До нинїшного дня не вернув, отже єсть підозріне, що утопив ся, а вода доси не викинула трупа. — Дня 8 липня переїздив в Тершеві коло Старого міста Дамян Прокопчик з дочкою, зятем і служницею через Днїстер. На серединї ріки вода перевернула віз. З їдучих дочка Прокопчика утонула, а прочих трое филї викинули на берег. Також конї потопили ся.

— **Упертий самоубийник.** Іван Грудей, 55-лїтний селянин в Щипинцях на Буковинї, спрокрив собі житє і хотїв покінчити з собою та перенести ся на другий сьвіт. Отже повісив ся в хатї, але его побачено і відтято. Кілька днїв пізнїйше вішав ся знов і знов підглянено его. Незражений тим неповодженем вийшов за село і там повісив ся третий раз на дереві. Сим разом удало ся, бо найдено его вже мертвим.

— **Страшний скок.** Якийсь Йосиф Кучевский в Лодзї, прийшовши до дому, застав двері до свого мешканя замкнені. Хотячи конче дістати ся до середини, постановив скочити з вікна під дахом на балькон при мешканю. Однако перечислив ся, бо упав на хідник і так розбив собі голову, що по кількагодинних муках погиб.

— **История одної Баронеси.** В берлиньскім шпиталі перебувае якась дама, котра каже, що она єсть баронесою Маєр, а котрої історня житя єсть так помотана і цікава як би якої героїнї в якій сензацийній повісти. Історія еї стае навіть місцями дуже неймовірна, і здае ся як би недужа сама щось о собі видумувала, а мимо того цїле оповіданє робить вражінє чистої правди. Мария Маєр мае лиш один однїсенький документ, котрий потверджуе тожсамість особи, а то карту приналежности, виставлену їй властями в Монахові. З того документу виходить, що Мария Маєр зродила ся 13. цьвітня 1869 р. і єсть донькою якогось Маєра, міщанина в Монахові. Але она каже, що по правдї єсть донькою якогось великого пана, котрий не лиш дав їй дуже добре вихованє і образованє, та на свій кошт висилав еї в подорож по ріжних краях, але ще й виробив їй право називати ся баронесою. Той приватний чоловік Маєр заходами еї правдивого батька, котрий заплатив єму за то велику суму, оженив ся з еї матїрю на короткий час перед еї уродженем. Она мае навіть при собі фотоґрафію свого дїйстного батька, зроблену в Штокгольмі. За молоду перебувала она на переміну в Рівері, в Італії, в Парижи, в Льондонї і в прочих столицях европейских. Перед осьми роками — їй тогди було 22 лїт — пізнала в Біярріц, в купелевім місци полудневої Франциї, якогось анґлїйского ґрафа П., котрий в ній залюбив ся і оженив ся з нею. В короткім часї опісля показало ся, що той ґраф мае жінку котра жие в Америцї. Ґрафови зроблено процес о двоженьство, а він тогди покинув еї і втїк до Америки. Она старала ся опісля о то, щоби їй позволено носити титул ґрафинї,

---

нати, де лежав померший. Він вступив ся їй і она увійшла до середини і вклякла коло покійника. Адвокат Дальтон ходив тихо по комнатї. Прикладав печатки на всї замки і збирав папери, порозкидані на столї. Прикликаний лїкар повітовий стояв коло трупа, а до більшого міста віддаленого на двайцять миль, вислано кінного післанця по другого доктора, більшу повагу лїкарску. В тих часах не було ще анї зелїзниць, анї телеґрафів, котрими можна би когось з одного кінця краю спровадити на другий. Але й найзнаменитші лїкарі не вернули би вже були ґрафу Освальдови житя хоч би лиш на одну годину. Штуцї лїкарскій позістала була ще лиш одна задача — викрити, якою смертию покійник помер.

Поволи стали люди розходити ся і в замку зробило ся тихо. Та й ті гості, котрі ще були лишили ся, лагодили ся вже до виїзду, з виїмкою одного ґенерала Демон, котрий сказав, що поїде аж по похоронї.

Реджінальдови було то дуже не на руку, що ґенерал лишив ся. Він волів би був сам бути в замку. Виглядало так, як би приятель его стрия хотїв грати ролю пана дому а Реджінальд став его чогось побоювати ся і присутність ґенерала була для него правдивою мукою.

Зараз по тім, коли ґрафа знайдено нежи вого прийшов Петро Мілярд до Реджінальда і розповів єму, який єсть зміст послїдного завіщаня.

— Пан ґраф сказали нам власними устами, що назначили Вас спадкоемцем маєтности — розповідав камердинер. — Того, казав він, не треба держати в тайнї; і ми підписали завіщанє яко сьвідки — Джемзом і я.

— Але Ви певні того, що не помиляєте ся, Мілярд. Ґраф Освальд — мій бідний стрийко, так говорив?

— Сказав то тими самими словами, пане; і я гадаю, що Ви тепер, коли вже єсте паном в Рейнгем, не забудете на то, як я пильнував Вашого інтересу, як я Вам подавав потрібні вісти, коли ще й не міг погадати о тім, що Ви дістанете в спадщинї цїлу маєтність.

— Ну, ну, я вже буду знати ся на вдячности Мілярде — відповів Реджінальд нетерпеливо, бо розмова з тим чоловіком в так страшнім занепокоєню була для него дуже докучлива. — Можете бути певні того, що я Вас нагороджу за Вашу прислугу — додав він.

— Дякую Вам, пане — сказав на то слуга і хотїв вже виходити.

— Заждіть ще трохи, Мілярде — відозвав ся молодий мужчина. — Ви були двайцять лїт у мого стрия, то і мусите знати, який був его стан здоровля. Чи чули Ви коли, щоби він був хорий на серце?

— Ні, пане, він на щось такого нїколи не хорував. Не було сильнїйшого, як ґраф Освальд. Через тілько лїт, що я служив у ґрафа, то не пригадую собі, щоби він хоч би лиш один день тяжко нездужав. Менї тому й не хоче ся вірити, щоби він помер на якусь хоробу серця.

— У людий, що хорують на серце приходить смерть майже зовсім нагло. Часом не видко і слїду хороби, аж смерть еї покаже.

— Та я того вже не второпаю. Лїкарі розуміють ся лїпше на таких річах; що до мене то мушу сказати, що менї то не може помістити ся в голові, як міг ґраф Освальд так нагло померти.

— Добре би було, щоби Ви мовчали о тім Вашім поглядї, Мілярде. Коли би така гадка дістала ся між челядь, могла би наробити лиха.

— Пане Еверстронґ, таже я не з довгоязиких. Ви мене питали о мою гадку і я Вам сказав еї по щирости. В челядни я того говорити не буду, того можете бути певні. Насамперед я в челяднї не харчую ся, а відтак майже зовсім не сходжу ся з людьми з поміж челяди. То для мене не яло ся. Скажете може, що я гордий; але годї. Коли висша служба хоче, щоби еї нижша поважала, то мусить насамперед сама себе поважати.

— Добре Мілярд; вже знаю, що можу на Вас спустити ся. Тепер же ідїть собі, бо я потребую спокою, щоби якось прийти до себе.

Ледви що камердинер вийшов, вибіг Реджінальд із замку та перейшов через город аж до фірточки, де день перед тим стрітив ся був з Керрінґтоном. Він з ним не умовив ся що до сходин, навіть не знав, чи він ще єсть в сих сторонах, але то собі гадав, що дуже річ можлива, що Керрінґтон буде десь недалеко города ждати на него.

Та не помилив ся. За кілька мінут, коли вийшов з города, побачив, як похатник в тїни буків ішов до него.

— Я дуже рад з того, що ти тут, — сказав Реджінальд; — я то собі гадав, що десь тебе тут застану.

— А я чекаю вже яких дві години. Годї було менї посилати післанця до тебе і я мусів спустити ся на случайну стрічу з тобою.

— Чи ти чув о — о —

— Менї здае ся, що я все чув.

— Що то єсть, Вікторе? — що то все значить ся?

— То значить ся, що тобі особливо щастє сприяе, і що ти замість чекати трийцять лїт, аж твій стрий зійшов би на дитинячий розум або став би дурнуватим дїдом, станеш нараз властителем найкрасшої посїлости в Анґлії.

— Отже ти знав, що завіщанє було вчера вечером зроблене?

— Я собі так гадав.

— Говорив ти з Мілярдом?

— Ні, не говорив.

але то їй не удало ся і їй позволено лиш називати ся баронесою Маер. Що відтак діяло ся з нею через шість літ, того она не хоче сказати, лиш каже здогадувати ся, що через 15 місяців була в якімсь монастири. Перед двома роками познакомила ся в Теплицях з якимсь лікарем і заручила ся з ним; показує навіть фотоґрафію, на котрій єсть відфотоґрафована сидячи побіч того лікаря. Отже той лікар, котрий перебуває тепер в полудневій Франциї в місті По, перегуляв весь єї маєток, а коли побачив, що она стане матірю вислав єї до Монахова і лишив єї без всякої помочи. В Монахові удала ся она о поміч до одної високо поставленої личности — навіть каже поіменно до кого — а заходами тої личности вислано баронесу до Берлина до інститута зліжниць, який там на однім із західних передмість удержує ґрафиня Ф. Ґрафиня Ф. приняла зразу баронесу до свого інститута, але опісля чомусь нехотіла єї вже довше держати і ще в маю відослала єї до міского шпиталю. Позаяк у Марії Маер не було ніякої недуги, а до злогів ще далеко, то в шпитали не хотіли єї держати і директор шпиталю казав сказати ґрафині Ф., що скоро не забере баронеси назад до себе, то він віддасть єї до міского дому пристановища. Ґрафиня Ф. очевидно бояла ся стратити ласку у тої якоїсь личности в Монахові і приняла Марию назад, але опісля умістила єї в домі милосердия. Мария зовсім не робить вражіня якогось дурисьвіта і подобає на даму великого сьвіта і говорить знаменито язиками німецким, францускім, анґлійским, італіяньским і шведским. Хто она поправді, не знати.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 17 липня. Перед домом, в котрім обходив ческий „Сокіл“ роковини свого заснованя, відбули ся демонстрациї, що протягнули ся до 3-тої години в ночи. Полиция арештувала 44 осіб.

Атини 17 липня. В Канеї прийшло до завзятої бійки між францускими і італіяньскими вояками. Трех вояків француских і двох італіяньских тяжко покалічені. Один Італіянець і один Француз вже померли.

Білград 17 липня. Король Александер виїде з початком серпня до Карльсбаду.

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжи. Ціна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодіж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на літературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Академічна, ч. 8.

15 кр. — кожда серия 10 штук.

Збірка історичних портретів в виді листової марки, величина 60×27 міліметрів, ритованих на стали, одинокий підручник для молодежи. Для замовлень з провінциї треба дочислити порто з реком. 15 кр Адміністрация „Нар. Часописи“.

— Заряд краєвого варстату для виробу забавок в Яворові посїдає значну скількість на складі виробів для селян як: ложки, веретена, валки до тіста, гілля для ткачів, решета, рогіжки, маґільниці, опалки, кобелї, кошики, соломянки, забавки для дітий і т. п. по дуже низьких цінах. При більшім замовленю опускає ся рабат.

— Як же ти міг знати о завіщаню мого стрия? — Єго вчера вечером підписали.

— Звідки я то знаю, то річ меншої ваги, любий Реджінальде; досить, що знаю.

— То занадто страшно — шепнув молодий мужчина по хвили, — за надто страшно.

— Що занадто страшно?

— Тота нагла смерть.

— Так? — відозвав ся Віктор Керрінґтон і з найбільшим легковаженем глянув на свого товариша. — А ти волів би чекати на ту спадщину трийцять літ? А хоч би й двайцять — або десять? От не будьте лицеміром пане Еверстронґ! Не удавай, бо я тебе добре знаю.

Реджіналь не відповідав на то нічого і оба пішли мовчки дальше.

— Ти не знаєш всего, що від вчера вечера стало ся на замку — відозвав ся наконець Реджінальд; — таже ґрафиня Еверстронґ знову з'явила ся.

— Ґрафиня Еверстронґ! Я гадав, що єї від вчера вже нема в Рейнгем.

— Та й всї так гадали, а она нинї рано з'явила ся в сїнех, та хотїла, щоби єї пустити до трупа. Але не досить того; она каже, що то я єго убив. То страшно, Вікторе!

— То страшно, але тому треба конець зробити.

— Та як зробити?

— Коли она каже, що то ти єго убив, то ти кажи, що то она єго убила. Коли ґрафа Освальда дійстно хтось убив, то певно не хто инший лиш єго жінка. Она то зробила певно із злости, що він не приймив єї назад, коли она від него утекла. Оттак говори, а всї станеть против ґрафинї Еверстронґ. Она побачить, що зле і буде відтак мовчати о смерти ґрафа Освальда.

— Але ти чей не сумніваєш ся, що мій стрий помер природною смертию? — спитав Реджінальд. — Ти не гадаєш, щоби єго хтось убив?

— А вжеж, що нї. На що таке й думати — відповів Керрінґтон спокійно. — Крім тебе і ґрафинї не мав нїхто на замку інтересу в єго смерти або житю. Коли же то якийсь злочин, то нїхто не винуватий тому як лиш жінка. Мусиш при тім твердо стояти, чуєш Реджінальде?

Оба розійшли ся, умовившись, що на другий день о тій самій годинї зійдуть ся знову в тім самім місци. Коли Реджінальд вернув до замку, довідав ся, що вже приїхав доктор з П....; він мав позістати аж до другого дня, щоби при доходженю висказати свою гадку.

Петро Мілярд розповів то єму.

— При доходженю! При якім доходженю? — спитав Реджінальд.

При доходженю коронного урядника, яке відбуде ся завтра у великій столовій сали. Ґраф Освальд помер так нагло, отже зовсїм природно, що треба завести доходжене. Кажуть, що ґраф допустив ся самоубийства.

— Самоубийства — ну, то дуже можливо; міг сам собі житє відобрати — сказав Реджінальд з тиха.

— То страшно, правда пане? Оба лїкарі і адвокат пан Дальтон сидять разом в бібліотеці. Тїло перенесли до великої спальнї.

В сїй хвили вийшов адвокат з бібліотеки і приступив ся до Реджінальда.

— Чи можу поговорити з Вами кілька хвиль, пане Еверстронґ? — спитав він.

— А чомуж би нї?

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

посп.	особ.	Зі Львова.
відходить		
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Козови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Скольного, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольного лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·50	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя з гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від $^{1}/_{10}$ до $^{30}/_{4}$ 1900 включно
	8·35	„ „ „ $^{1}/_{5}$ „ $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$.
	9·11	„ „ „ $^{1}/_{6}$ „ $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Скольного, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля
		Ніч
	12·10	З Скольного, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Козови
	7·58	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	8·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{6}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·30	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Козови. Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано
Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

До Народної Часописи

і

Газети Львівскої

Всїлякі

ОГОЛОШЕНЯ

принимає виключно

АҐЕНЦИЯ

ДНЕВНИКІВ і ОГОЛОШЕНЬ

у Львові, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всїх дневників

також пренумерату на всї часописи краєві і заграничні.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).